

Del DC-3/C 47 de la Fundació PAC

Per Pere Serra i Argila
Patró responsable de l'àrea d'història.

De tots els tipus d'avions comercials, el Douglas DC-3 i la seva versió militar C-47, han estat els més coneguts, i els models que més anys han desenvolupat els seus serveis arreu del món. Actualment encara volen un bon nombre d'ells.

El prototip va volar per primera vegada al desembre de 1935, exactament 32 anys després del primer vol dels germans Wright.

El Model DC-3 de sèrie ja volava en les més importants companyies aèries i també per les Forces Armades nord-americanes quan el país va entrar en la Segona Guerra Mundial, amb la seva versió militar, C-47 Skytrain/Dakota (La seva principal diferència era el gran obertura de dues portes del costat esquerra del fusellatge que facilitava la càrrega d'objectes voluminosos i el salt de paracaidistes). D'aquesta versió se'n van construir un número important a fi de satisfer la demanda d'avions de transport que la situació bèl·lica exigia. Quan va acabar la producció en 1946, s'havien construït gairebé 11.000 exemplars. Fins a la data cap altre model d'avió de transport ha arribat a aquesta xifra.

Després de la guerra, milers d'avions sobrants van ser venuts a companyies aèries per tot el món on van ser utilitzats per als més diversos usos: de càrrega, transport de passatge, rescat aeri, llançament de paracaigudistes, remolcador, apaga focs... Referint-nos a qualsevol possible transport aeri que hi pugui haver, algun exemplar del DC-3/C-47 ho haurà complert. Un exemple extrem: el primer avió que va aterrar en l'Antàrtida era precisament un DC-3 en la seva versió C-47 equipat amb esquís.

En els darrers 40 anys les diferents versions del DC 3 han arribat a volar en més de 80 països.

Actualment està considerat com el millor avió de tots els temps i probable pare de l'aviació comercial ja que totes les principals companyies

aèries, tant a Europa com a Amèrica del Nord van iniciar les seves operacions amb aquest aparell.

El DC-3/C-47 estava impulsat per dos motors radials Pratt & Whitney R-1830-90D o -92 de 1.200 hp cadascun. Tenia un pes normal a l'enlairament de 13.320 kg i capacitat per a 28 passatgers, o 2,7 tones de càrrega amb un volum de fins a 31 metres cúbics. La seva tripulació constava normalment de tres persones (pilot, copilot i navegant).

A Espanya, els usuaris del DC-3 van ser vuit companyies aèries, entre elles Iberia i Spantax, la Sotssecretaria d'Aviació Civil i l'Exèrcit de l'Aire.

El DC 3/C 47 de la FPAC va ser construït el 1944. Va servir a les forces aèries britàniques durant la II Guerra Mundial, després de la qual va ser donat de baixa i venut en el mercat civil on operària amb diverses companyies comercials, primer del Regne Units i després a Bèlgica, on volaria amb la companyia SABENA, posteriorment en 1964 va ser comprat per la companyia de passatgers espanyola Spantax on, amb la matrícula EC-ASP, operària fins a 1968; aquest any va ser comprat per la companyia de transport Aeroflete, per a la qual va estar operatiu fins a 1974, quan l'empresa va tancar i l'avió va quedar abandonat en l'aeroport de Barajas, Madrid.